

HAYATIN İÇİNDEN GEÇMEK

Dr. ÜMİT TAŞTAN

Ortalama insan ömrünün seksen yıl olduğuna bakma sen! *“Asra yemin olsun ki insan hüsrandır”* sözünü duyduktan sonra ne kadar yaşayacağının artık bir önemi kalmayacak. Önemli olan, bulunduğun hal ile olman gereken halin örtüşüp örtüşmediğidir. Geçmişe dönük pişmanlıklar, planlar, hedefler, çocuğunun geleceği için taşıdığın kaygı, tartışmalar ve stres... Kim bu sayılanlardan vareste olduğunu iddia edebilir ki..? Bunlar hayatın tuzu biberidir elbet. Biri biterken diğeri başlar, bazen o kadar peşi sıra gelir. Bunlar, bulunduğun halin idrâkine varamazsın. Bir bakmışsın ki tünelin sonu görünmüş, saçların ağarmış, acaba torunların düğününü görür müyüm diye dertlenmişsin kendi kendine.

Oysa, *“eve dön, şarkıya dön, kalbine dön. Eve dön, şarkıya dön, kalbine dön”* diyen şaire kulak kabartsak hüsrana uğramaktan kurtulur muyduk? Ya da hayata dön, hayatın içinde kal, hayatın içinden geç mi demeliyiz? Sahi, ne kadar da zor hayatın içinde kalmak..! Yaşadığın olayların dışına çıkmadan, geleceği ve geçmişi bir an düşünmeden bulunduğun hal üzere olmak. Bugün YouTube’da Galatasaray’ın oynadığı bir futbol maçının özetini izledim. Video biter bitmez karşıma İngiltere ligine ait bir maç özeti geldi. Aman Allah’ım! Gayri ihtiyari bir videodan diğere sürükleniyor muyum acaba diye sormadan edemedim. Birkaç video arasında git gelle geçen vaktim acaba şimdiye kadar ki ömrümün küçük bir temsili miydi? Kendim için uygun gördüğüm, hayallerime, planlarıma, ideallerime beni götürecek olan hayat böyle bir şey miydi?

Bunları düşündüğüm an, *“zaman sürekli akar”* diyen **Herakleitos**’un yanıldığını

fark ettim ve hemen zamanı durdurdum. İki gün sonraya yetişmesi gereken bir işim olduğunu fark ettim. Bu farkındalık bana bir hafta sonraya söz verdiğim bir işin de olduğunu hatırlattı. Bir anda kendimi, bir videodan diğere savrulmaktan kurtulup bir sorumluluktan diğere geçmekte olan bir idrak tüneline buldum. Hayatın kendisi olan bu tünelde fark ettim ki, amaçsızca savrulduğum YouTube kanalları, davete maruz kaldığım plansız toplantılar, geri çeviremediğim istekler aslında hayatımı durduran, donuklaştıran birer çamur yumağıymış. Oysa hayatın içinde kalmak, oyunun her dakikasında var olmak ve akışa eşlik etmekmiş yaşamak..! Başkalarının hayatını izlerken kendi hayatından feragat etmek en hafif tabiriyle kendimize yapılmış bir saygısızlıkmış.

İki gün sonra yapacağım işin hazırlıklarına başladım hemen. Hatta işi bayağı da kolayladım ama bu sefer de o işe ayırmam gereken süreyi aştığımı ve adeta o işe saplanıp kaldığımı üzülerken fark ettim. Bitirmem gerektiği halde hala o işe devam ediyor olmamın da aslında hayatı durduran bir şey olduğunu anladım. Bazen bir yazı yazmaya başlarsınız, bir dizi izlersiniz de bir türlü kendinizi ondan alıkoyamazsınız ya, işte öyle bir şey. Zaten bütün mesele iradenin yönetimi değil midir..? Bazen çok fazla meşgul olduğum, beni adeta içine çeken ve bir türlü bırakmadığım işler gözümün önüne geliyor. Hatta bu işler bazen öylesine bir saplantı haline geliyor ki gecenin ilerleyen saatlerinde ancak

birakabiliyorum. Böyle anlarda, eğer o işi derhal bırakıp uyumazsam yarınki planlarımın aksayacağı ve yine hayatımı aksatan bir çamur yumağına saplanacağım hatırıma geliyor.

Hayatın içinden geçmek ne zaman bir işe başlayıp ne zaman noktalamak gerektiğini ve ne zaman bir kişiyle sohbete başlayıp ne zaman kesmek gerektiğini bilme sanattır. Etrafınıza bir bakın lütfen! Bulunduğu mesleğin gereğini hakkıyla yerine getiren çok az kişi olduğunu görürsünüz. Üstelik sadece meslek olarak da değil; eşine, ailesine ve topluma karşı sorumluluklarını yerine getiren ne kadar da az insan var..!

Bu insanlar da yaşıyorlar elbet. Ancak karşılaştıkları sorunlara karşı almaları gereken sorumluluğu üzerlerinden savuşturarak, bana ne lazımcılık yaparak yaşanan bir hayatı toplum olarak sorgulamalıyız. *En azından bir toplumun aydın sıfatına namzet insanları, hayatın kenarından köşesinden dolanmak yerine, sorumluluk bilinciyle önüne çıkan sorunların içinden geçerek yaşamalıdır!*

